

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

VITA || D. MARIÆ VIR-||GINIS DEIQVE GE-||NITRICIS.||

Goppelsrieder, Andreas

Ingolstadii, 1592

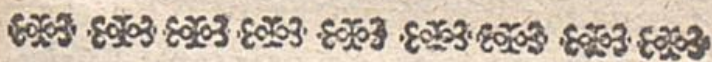
VD16 G 2663

Capvt XVI. De Invocatione D. Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45013

*fons. Salve sancti Spiritus umbrose
mons. Dicant denique cum Ecclesia &
cum toto mundo christiano ante or-
tum noui Euangelij: Salve Regina—,
Mater misericordiae, vita, dulcedo, &
spes nostra salue. Ave maris stella—,
Dei mater alma atque semper Virgo
felix caeli porta. Ave Regina caelorum.
Ave Domina Angelorum, salve radix
sancta, ex qua mundo, lux est orta—.*

Quod si volent, novos hymnos, no-
uas odas nouasque salutationes, qui-
bus D. Virginem cohonestent, priscis
illis adiuciant. Nunquam inutiliter scri-
bitur, cum de D. Virgine scribitur.

CAPVT XVI.
DE INVOCATIONE
D. Virginis.

ALVTATIONI Angelicae pro-
uida mater Ecclesia coroni-
dem eam adiecit, quæ, vt di-
ctum est superius, apertam
continet precationem, qua vtimur, cum
N 2 illam

illam laborum omnium ac solitudinum perfugium in necessitatibus eius fiducia, quæ nullam vereatur repulsam, inuocamus, opemque illius & suffragia nobis necessaria suppliciter imploramus.

Neque vero (vt hæretici impudenter obiectant) sic eam inuocamus, vt eius virtute propria, ab omni tribulatione liberemur, pietasque omnis, velut suauissima nardus, nostris mentibus innascatur, sed ab ea duntaxat petimus, vt ipsa deprecante à Deo ipsius & nostro Domino, qui attingit quidem à fine vsque ad finem fortiter, sed & omnia tamen suauiter disponit, quod petimus, facilius impetremus. Non enim plus fauoris & gratiæ, vt insanit Lutherus ab ea, quam à Christo sperant Catholici, sed reuerentur merito in Christo (inquit B. Bernardus) diuinam maiestatem, vt opus sit mediatore ad mediatorem istum; Neque alter nobis utilior quàm Maria.

Precationis huius vim miracula vnde quaque verissima, vrbique orbique notissima, demonstrant; vtilitas diuina

Sap. S.

Serm. vlt.
de Assumpt.
B. Virg.

nitus consecuta multipliciter probat
& confirmat. Quis enim dubitet Ma-
riam quicquid à filio petierit impetra-
re? aut quis eam aliud petere posse exi-
stimet, quam quod Deo gratissimum,
& ijs pro quibus postulat, salutare fu-
turum sit? Augustino certe si credimus,
beatis nomen proprie meretur, qui
habet quicquid vult, & nihil mali vult.

Lib. 13. de
Trinit. cap.
5.

Sancti certe Patres non tantum mo-
nent Christianos vt D. Virginem inuo-
cent; Sed & ipsi suppliciter illius suf-
fragia implorant; Nescio autem quis
maiori & ardentiori Spiritus feruore ad
opem Deiparæ poscendâ mortales ex-
citet, quam germanus ille diuæ Ma-
riæ alumnus Bernardus; cuius hæc sunt
melle dulciora verba: *Si insurgant ve-*
si tentationum, si incurras scopulos tri-
bulationum; respice stellam, voca Ma-
riam. Si iactaris superbiæ undis, si am-
bitionis, si detractionis, si emulati-
onis: respice stellam, voca Mariam, si
iracundia, aut auaritia, aut carnis il-
lecebra nauiculam concusserit mentis,
respice ad Mariã. Si criminum imma-
nitare turbatus, conscientie fæditate

Hom. 2. su-
per missus.

confusus, iudicij horrore perterritus,
 barathro incipias absorberi tristitia,
 desperationis abyſſo, cogita Mariam.
 In periculis, in angustijs, in rebus du-
 bijs, Mariam cogita; Mariam inuoca.
 Non recedat ab ore, non recedat à cor-
 de: Et ut impetres eius orationis ſuf-
 fragium, non deſerās conuerſationis
 exemplum. Ipſam ſequens, non deuias:
 ipſam rogans, non deſperas: ipſam cogi-
 tans, non erras. Ipſa tenente non dor-
 mis: ipſa pretegente non metus, ipſa
 duce non fatigaris: ipſa propitia perue-
 nis.

Audiſti virum ſanctiſſimum, qui
 nos ad inuocationem D. Virginis co-
 hortatur. Audi nunc alium; qui Dei-
 param ſupplex inuocat; Is eſt Gregori-
 us Nazianzenus, magnus ille Theolo-
 gus, qui in Tragœd: de Chriſto patien-
 te. Poſtquam rogârat Chriſtum, ut pro
 aduocata admitteret Deiparam: πρέσ-
 βιν δ' ἐδέξο μητέρα σὴν ᾧ λόγῳ:
 hos ſubiungit verſus ad D. Virginem:

O ter beata Mater, ò lux Virginum.
 Quæ templa cœli lucidiſſima incolis,
 Mor-

Mortalitatis liberata sordibus
 Ornata iam immortalitatis es stol:
 Meis benignam ab alto aurem ex-
 hibe verbis,

Meusq; Virgo suscipe, obsecro, pre-
 ces.

Nam solus est honor hic tibi à
 mortalibus

Quæ facta Verbi Mater es diuini-
 tus,

Confisus unde verba persoluo tibi,
 Plexamq; de prato coronam florido
 Tibi offero Regina, quod me pluri-
 mis

Dignata quondam gratijs, varijs ad
 hæc

Me liberas semper calamitatibus,
 Multisq; defensas ab aduersarijs,
 Tam qui videntur, quàm videri
 qui haud queunt.

Me flecte tandem, quomodo in vita
 auctior

Virtute fiam, teq; semper præsidem
 Vitæ meæ, ac demum benignam ac
 sedulam

Habeam aduocatam filio coram
 tuo,

Cum ceteris charis Deo virgunculis.

Ne me ergo tradier sinas tortoribus,

Aut perditori hominum fieri ludibrio:

Adfiste, et à tenebris et igne libera:

Fac ut fide tuaque saluer gratia.

Quare hunc tibi hymnū pango charisterion.

Salve puella gratiosa, Mater et Virgo omnium castissima ac pulcherrima

Exercitiis præstantior cælestibus, Regina mundi, gaudium mortalium,

Semper benignam te exhibe mortalibus

Mihique sis salus ubique maxima.

Accedat quoque Damascenus, & sua auctoritate inuocationem D. Virginis comprobet: sic igitur ille ad finem orat: primæ de Natiuitate D. Virginis: *ô Ioachimi et Annæ filia ac Domina, peccatoris orationem accipe, ardentèr tamen amanti, ac colenti, teque solam gaudè*

gaudij spem habentem, vitæ antisti-
 tem, in gratia cum filio me reducentem
 firmamque salutis arram. peccatorum
 sarcinam discute; idque quod menti
 meæ tenebras offundit, ac terrenam
 crassitiem dissipa. Tentationes com-
 prime, pieq; ac sancte vitam meam gu-
 berna, atque ad cœlestem beatitudi-
 nem fac te duce perueniã, pacem mû-
 do atque omnibus huiusce urbi in-
 colis recte de religione sentientibus ab-
 solutam numeris omnibus lætitiã ac
 sempiternam salutem per tuorum pa-
 rentum ac totius Ecclesiæ complemen-
 ti preces concilia. *Fiat, fiat. Ave gratia
 plena, Dominus tecum, benedicta tu in-
 ter mulieres, et benedictus fructus vē-
 tris tui.* Vbi vides D. Damascenum,
 non tantum pro se, sed & pro alijs D.
 Virginis auxilium implorare, eundem-
 que ad extremũ Deiparã iisdem verbis
 salutare, quibus ab Angelo olim fuit sa-
 lutata; nec tamen eam ob causam in
 Angeli officium inuolasse. Vnum ad-
 huc addemus, eumque grauissimum,
 Doctorem, nempe D. Augustinum, qui
 ita orat in suis Meditationibus cap. 35.

Pie & misericordissime Domine, ne efficiaris mihi inexorabilis propter peccata mea. Sed propter bonitatem tuam suscipe preces serui tui, et da mihi effectum petitionis meae & desiderij mei, intercedente, & orante & impetrante gloriosa Virgine Genitrice tua Maria, Domina mea, cum omnibus Sanctis tuis. Alij quoque Patres, sua quique ætate, D. Virginem inuocarunt, & inuocandam docuerunt, ut in extremo libro operis Mariani fuisse demonstrat Canisius, ad quem lectorem remittimus.

Quam vero D. Virginis inuocatio mortalibus salutaris olim fuerit, & etiamnum sit, declaratum est non raro miraculis. Nos omissis recentioribus vnum atque alterum ex antiquitate adferemus. Et primum quidem illustreturque notabile illud est, quod de D. Damasceno scribit Ioannes Patriarcha Hierosolymitanus in vita eiusdem Damasceni, in hæc verba: Leo Isaurus Iconoclastarum patronus imperabat, & ad tuendam sectam Pseudosynodum celebrari iusserat, ingentes motus excitans,

tans, vt sacras imagines ferro & igne deleret, prorsusque aboleret in Ecclesia. His rugientis leonis furoribus, si quis alius, certe Damascenus sese fortiter opposuit, & in patria degens, tres libros pro sacrarum imaginum defensione conscriptos edidit, eoque opere animos Iconomachorum vehementer offendit. Qui cum dolerent, suas artes & fraudes tanti viri industria detegi, atque labefactari, falso illum apud Saracenum in Arabia principem proditiōnis accusarunt, quod ad rumpenda principum fœdera literas cōsignatas subdolè misisset, ac pacē publicā perturbare aggrediretur: Hinc Princeps Barbarus accusatorum querelis nimium credens, Damascenum quamlibet innocentem de proditiōne suspectum habet, eumque in iudicio damnat, pœna illi in amputatione manus dexteræ constituta. Quæ res à Saraceno Principe perpetrata, sed absentium Iconomachorū dolo nequissimo procurata, fœliciores, quàm illi sperabāt, exitum habuit, & Maria quidem duce catholicis lætam victoriā impetrauit.

Damasce.

Damasceus igitur post vulnus acceptum, manum enim dextram illi amputarunt, suum oratorium ingreditur, ante virginis Deiparæ imaginem sese prosternit, lachrymas fundit, suam calamitatem deplorat, multisque precibus sese virgini matri commendat, ac supplex his verbis clementissimam implorat: Domina & sanctissima mater, quæ Deum meum peperisti, amputata est dextera mea, ob sanctas & diuinas imagines. Tu, qua de causa Leo sæuiat, non ignoras: proindè quantocius succurre. Dextera enim altissimi, quæ de te incarnata est, per tuas intercessionem multas habet virtutes. Sanct, oro, & hanc meam dexteram tuis precibus: vt tuas & eius, qui ex te incarnatus est, laudes, sicut dederis, numeris rythmicis & melodijs perscribat, & orthodoxi cultus sit cooperatrix, ô Deipara. Hæc orans Ioannes & lachrymans in somnum vertitur, videtque sanctam Dei genitricis imaginem misericordibus & lætis oculis ad se respicientem, & ita dicentem audit: Ecce sana facta est manus tua, caue posthac, ne segnior fue-

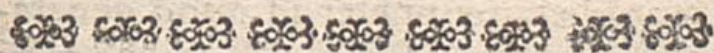
fueris, sed calamū eam fac̄ scribæ velociter scribentis, (Psal. 44.) quemadmodum nunc pollicitus es. Vt autem restitutus euigilauit, & manum curiosè contemplans, curatam vidit, tum exultare cœpit spiritu in Deo salutari suo, & matre eius, quia fecit secum magna, qui potens est.

Refert Gregorius Nazianzenus sequentem historiam: Cum Cyprianus ^{Orat. in Cyprian,} à fide Christi adhuc alienus, ac rebus magicis omnino deditus esset, amore Christianæ Virginis exarsit, & in illius expugnanda pudicitia plurimū laborans, vt cæcus & insanus est amor, etiā Dæmonem adiutorem sibi adsciuit. Virgo etsi turpem eiusmodi amorem omnem detestaretur, (Christo enim sponso se totam consecrauerat) tamen præsentis Sathanæ technas & ardentes libidinis faces non potuit non sentire, multum his ac grauius exagitata, proinde vt par erat, ad pudicitia suæ custodem & tutorem Deum, sese conuertit, simulque Mariam supplex obsecrauit, vt sibi periclitanti auxilium ferret, corpus interim ieiunio atq; hu-
mi.

mi cubatione, quæ sunt continentia
 arma, castigans, vt in hoc certamine
 hostem impurum vinceret, suamque
 pudicitiam saluam tueretur. Neque ir-
 rita fuit Mariæ inuocatio, per quam
 propitius afflictæ Virgini adfuit Deus,
 vt & hostis deuictus abscederet; & Cy-
 prianus ex Mago & stulto amatore
 Christianus & Martyr efficeretur. An
 non vel ex hoc vnico exemplo tanti
 Doctoris auctoritate comprobato, sa-
 tis liquet, D. Virginem etiam olim in
 grauibus periculis inuocatam, eamque
 inuocationem hominibus vtilem & ef-
 ficacem extitisse, talemque inuocandi
 formam licet Cypriano viuo factam,
 nec ipsi Gregorio, qui eam publice re-
 censet, ac recensendo laudat, nec Do-
 ctoribus id genus alijs displicuisse, quin
 potius vt in Ecclesia iam anterecepta,
 illis probatam esse? Sed errauit Gre-
 gorius, iudicio Nouatorum. At satius
 erit, vt arbitror, ita errare cum Cypria-
 no & Iustina sanctissimis Christi Mar-
 tyribus; & cum Gregorio tali ac tanto
 Theologo, quam cum Melanchthone,
 & similibus sectarijs, qui Gregorium
 impu-

impudenter erroris arguunt, bene, ut ipsi sibi persuaderit, sentire.

Quid de Theophilo œconomō, quid de Andrea Chio, alijsque innumeris dicemus, qui D. Virginis inuocato auxilio ex grauissimis animi corporisque periculis emerferunt singulari sanctissimę Matris beneficio, quorum catalogos texunt Canisius lib. 5. & Tilmannus Bredenbachius lib. 2. sacrarum collationum. Quos adeat, qui volet.

CAPVT. XVII.

*DE FESTIS, TEM-
plis, & Oratorijs, imaginibus
& reliquijs D. Vir-
ginis.*

STATIS diebus recte in memoriam & congruentē venerationem D. Virginis feriamur, adeoque ferias illas ad Deum, non ad ipsam referimus. Beneficiorum enim quę à Deo ipsi & per